

Politický analytik Chmelár: Spoločnosť stráca svedomie - Politici a novinári so svojim manipulatívnym a agresívnym slovníkom sú zodpovední za stav slovenskej spoločnosti (VIDEO)

- CZ24 News | 7. března 2023

SLOVENSKO: Médiá kedysi tvorili svedomie slovenskej spoločnosti. Dnes toto svedomie tragicky zlyháva, konštatuje vo svojom článku publicista, politický analytik a vysokoškolský pedagóg Eduard Chmelár.

Uplynulý týždeň bol pre mňa veľmi hektický, najnáročnejší od začiatku vojny na Ukrajine. Takmer všetku svoju energiu som v ňom venoval vyvracaniu bludov, lží a dezinformácií, ktoré bez korekcie, dokonca často bez povšimnutia blúdia v našom mediálnom priestore. Na jeho začiatku ešte doznievali dojmy [z diskusnej relácie na TA3, ktorú videlo takmer pol milióna divákov](#).

Takú sledovanosť nikdy nemali, a preto nie je prekvapujúce, že sa proti nej v médiách hlavného prúdu okamžite zdvihla vlna štvavých kampaní, ktorá neponúkla prakticky žiadne argumenty, iba nesmierne demagogickým spôsobom škandalizovala nepohodlných hostí.

Denník N sa pokúšal hrať na city. Snažil sa vykresliť mladú Ukrajinu Oleksandru Hordon, ktorá stála v tábore prívržencov vojny, ako úbohú krehkú utečenkyňu, ktorej lietali nad hlavami bomby, a podporovateľov mierového riešenia predstavil ako cynických a agresívnych dezinformátorov, ktorí ju vystavili „urážkam až nenávisti“ (Jana Shemesh). To je však ľahko vyvrátiteľná primitívna lož, taká typická pre tento manipulatívny denník. Po prvé, ak ste túto reláciu nevideli, pozrite si ju zo záznamu a sami si vytvorte názor, či ktokoľvek z nás bol voči tej slečne neslušný, útočný, nebodaj ju urážal alebo trúsil na jej adresu nenávistné poznámky. Práve naopak. Nesmierne sme ju šetrili. Každý z nás vyjadril pochopenie pre ťažkú situáciu ukrajinského ľudu, ja sám som jej niekoľkokrát povedal, že Ukrajine želám slobodu, nezávislosť a územnú celistvosť, za čo sa mi priamo v diskusii sama poďakovala. Dokonca ani zo strany Andreja Danko som nezaznamenal nejaký „pohrdavý úsmev“ – obávam sa, že tu si Oleksandra Hordon priveľa domýšľa. A čo ma už vonkoncom fascinuje – keď sa práve mladá liberálka a feministka začne ľutovať, že sme nezohľadnili, že je žena... Tak moment. Na jednej strane hlása emancipáciu a chce, aby sme ju brali ako seberovnú, a keď tak urobíme, sťažuje sa, že je len krehká žena? Ale to je už predsa vyslovená manipulácia.

Slečna Hordon teda dodatočne poskytla Denníku N rozhovor, aby vraj „dostala priestor, aký si zaslúži“. Tvrdila totiž, že mala do relácie pripravené aj „dáta a iné argumenty“, ale nemala šancu sa k nim dostať. Nech sa páči, tak prečo sa im v tomto rozhovore nevenovala a namiesto toho zameriavala pozornosť na „správanie názorových oponentov, ktorých názory boli podľa nej „natolko absurdné a otvorene proruské“? Žiadne vecné argumenty, žiadne dáta, iba emócie, rozhorčenie a osobné útoky. Ja som predsa tiež nefňukal, že ma tam moderátor nenechal dohovoriť, ziapal po mne ako zmyslov zbavený a vyrútil sa na mňa až do vzdialenosti neprijateľnej intímnej zóny. Namiesto toho som si sadol k počítaču a napísal štyri racionálne analýzy so zdokumentovanými odkazmi a presnými citáciami neoddiskutovateľných faktov. Mohla urobiť to isté alebo mohla reagovať na tie

moje. Ako obyčajne, nič. Z tohto tábora sa totiž dočkáte iba iracionálnych obvinení, urážok a nenávisťných útokov, no schopnosť vecnej argumentácie je na bode nula.

Z tých istých dôvodov som nerozumel tvrdeniu Denníka N, že som sa vraj snažil presvedčiť Oleksandru Hordon, že hoci je Ukrajinka, ukrajinské dejiny ovládam lepšie ako ona. Prepáčte, ale hoci som nič také nepovedal, lebo ja si nepotrebujem v tejto oblasti dokazovať vôbec nič, nechápem, odkedy je národnosť kvalifikáciou na znalosť dejín. Som riadne habilitovaným docentom histórie, čo vytvára základný predpoklad, že ukrajinské dejiny poznám určite lepšie ako slečna Hordon. Ba možno aj ukrajinskú poéziu. Práve tak, ako som si istý, že napríklad môj maďarský kolega József Demmel alebo kanadský historik Peter Brock poznajú slovenské dejiny 19. storočia lepšie než väčšina Slovákov. Rovnako je zavádzajúce, ak o nás zamestnanci Esetu tvrdia, že „Ukrajincami vysvetľujú ruskú inváziu tí, ktorí ju celý čas sledujú len z pohodlia obývačky“. Odhliadnuc od toho, že na rozdiel od nich som v roku 2014 na Majdane bol a aj som o tom písal, ide opäť o argumentačný faul. Prepáčte, to naozaj chceme spochybňovať tých, ktorí sa konfliktom dlhodobo zaoberajú, poznajú jeho príčiny, dynamiku i pozadie? Chcete dať na rovnakú úroveň poznatky profesora Mearsheimera, Cohena, Kissingera alebo hoci aj Krejčího či Druláka s pocitmi frustrovanej Ukrajinky? Potom by ste asi mali vedieť, že Oleksandra Hordon nie je žiadne nešťastné dievča, ktoré ušlo pred vojnou, žiadna náhodne vybraná „zástupkyňa ukrajinského ľudu“ (ako ju vykreslil moderátor TA3), ale projektová koordinátorka proamerického think-tanku Globsec v Bratislave, ktorá žije sedem rokov na Slovensku, predtým v Taliansku a inde.

V normálnej spoločnosti by nevyvolala škandál prítomnosť troch zástancov mierového riešenia (prvá za celý rok vojny!), ale správanie bývalého poslanca parlamentu za SaS, neskôr Progresívneho Slovenska a dnes zástupcu riaditeľky Globsec na Ukrajine Martina Poliačika. Ten na pozdrav slečny Hordon „Slava Ukrajine!“ vykrikoval „Herojam slava!“ Nevieť, dakedy toto budeme tolerovať. Oficiálna propaganda si môže tvrdiť, čo chce, ale obhajovať tento pozdrav je to isté, ako keď slovenskí neonacisti ospravedlňujú pozdrav „Na stráž!“ tým, že to bol pôvodne nevinný skautský pozdrav. Prirodzene, je správne, že seriózni historici toto vysvetlenie neakceptujú, lebo oveľa dôležitejší ako jeho pôvod je jeho historický význam. Ak by sme ale aj akceptovali demagogické vysvetlenie, že samotný pojem „Slava Ukrajine“ použil ako prvý Taras Ševčenko vo svojej básni, toto už neplatí o dodatku „Herojam slava!“, ktorý je už originálnym príspevkom antisemitského banderovského hnutia z konca tridsiatych rokov minulého storočia. Neexistuje nijaký rozdiel medzi týmto pozdravom a ľudáckym „Na stráž!“. Poliačik sa však nezastavil len pri tom. Ako upozornil historik Adam Šumichrast, tento bývalý poslanec obhajuje nosenie ukrajinského oblečenia s logom 14. granátnickej divízie SS (1. ukrajinskej) navlas rovnakým spôsobom ako dnes priemerný neoludák obhajuje Jozefa Tisa. Táto divízia bola v septembri 1944 nasadená na potlačenie Slovenského národného povstania a zostali po nej tisícky mŕtvych a desiatky vypálených obcí. Darebáci ako Martin Poliačik obraňujú Banderu tým, že to bol v povedomí obyčajného ľudu iba bojovník za nezávislosť Ukrajiny. Ale presne takto argumentujú obhajcovia Tisovej ulice vo Varíne. Ako im teraz máme vysvetliť, že to nie je správne, keď k ukrajinskému hrdlorezovi sú progresívcami tolerantnejší?

Na hranicu mojej trpezlivosti však narazila pondelková relácia Interview:24 na spravodajskom kanáli RTVS.

<https://www.rtvs.sk/televizia/archiv/19412/391065>

Na nevyváženosť, jednostrannosť, neobjektívnosť a hrubé skresľovanie faktov vo vysielaní RTVS už upozorňujem dávno. Ale je neslýchané, aby verejnoprávna televízia – ktorá je platená z daní nás všetkých a zo zákona je povinná poskytovať „neustranné, overené, neskreslené, aktuálne, zrozumiteľné a vo svojom celku vyvážené a pluralitné informácie o dianí v Slovenskej republike i v zahraničí na slobodné utváranie názorov“ (§ 3 ods. 2 pís. b zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska) – zneužívala svoje postavenie na to, aby ohovárala, špinila a hrubo skresľovala

názory oponentov, a neposkytla im žiadny priestor na vyjadrenie. Ešte som nezažil, aby polovica relácie bola venovaná mojej osobe, ktorú neposudzoval nejaký neustranný mediálny analytik, ale politicky angažovaný aktivista Martin Kasarda, ktorý v parlamentných voľbách kandidoval za stranu Za ľudí. V spomínanej relácii moderátor Miroslav Frindt označil mňa a Jozefa Banáša za „nedôveryhodné osoby“ iba na základe toho, že (ako sám priznal) nás takto onálepkovali v novinárskych kruhoch.

Viete, nebudem vynášať podrobnosti z našej komunikácie, ale pochopíte, ako vás takáto bezcharakternosť zamrzí, ak ma ten istý moderátor, ktorý nemal vysokoškolské vzdelanie, ešte pred piatimi rokmi prosil, aby som mu poradil výber dobrej školy. Zvlášťne, že vtedy ma nepovažoval za „nedôveryhodného“. Práve tak ako Martin Kasarda, ktorý sa u mňa uchádzal o prácu v čase, keď som bol rektorom Akadémie médií, ale dnes o mne tvrdí, že by ma nemali púšťať do televízie, lebo diskutovať špeciálne so mnou je vraj veľmi ťažké, lebo som veľmi výrečný a údajne nie som ochotný prijať akékoľvek argumenty, nie som ochotný diskutovať a nie som ochotný prijať „fakty, ktoré sú nejaké“... No a vzápätí ma označil za „predstaviteľa hybridnej a dezinformačnej scény“ a na opakovanú otázku moderátora, či takých ako ja pustiť do vysielania, odpovedal takto: „Ak ho viem správne označiť, potom nech rozpráva.“ Čiže v predstavách tohto „mediálneho experta“ treba odborníka s iným názorom najprv onálepkovať, pošpiniť, zaškatulkovať, a potom ho pustiť k slovu, ale v obmedzenej miere, aby sa neodchyľoval od toho, čo hlása mocenská elita. To je úplne neskutočná interpretácia „slobody prejavu“.

Pritom samotný Kasarda rozprával v tej relácii až nehorázne nezmysly. Odporúčal, aby vládni politici do takýchto diskusií nešli, aby nelegitimizovali tých, ktorí sa podľa neho v problematike nevyznajú a ktorí vraj tvrdia, že ruská agresia je v poriadku. Ale to je stupídna lož. Nikto z nás ani len náznakom neobhajoval ruskú agresiu. Celý svoj profesijný život sa zaoberám otázkami vojny a mieru, mám tri vysoké školy doma i v zahraničí, to najkvalitnejšie vzdelanie z odboru médií, histórie a medzinárodnej komunikácie. Na základe čoho chce človek, ktorý vyštudoval „slovenský jazyk a občiansku náuku“ v Nitre kádrovať, kto je odborník? Navyše, ak jeho hochštaplerské názory ďaleko presahovali odbornosť „mediálneho experta“ a dovolil si púšťať sa do nekompetentných analýz, podľa ktorých je možné rokovať až potom, čo sa Rusi stiahnu z Ukrajiny? Milý Martin, mierové rokovania sa preto nazývajú vyjednávaním, lebo prebiehajú medzi nepriateľmi. Keby sa mali uskutočňovať len medzi partnermi, ktorí sa navzájom rešpektujú, neboli by potrebné. A tvoje taľafatky o „teroristickom štáte“ rozprávaj nejakému jednoduchšiemu publiku na politických mítingoch. Ty sa v tom vyznáš asi tak ako tvoj ideologický súputník, kožný lekár Peter Osuský. Medzinárodnoprávne dokumenty veľmi presne definujú, koho možno označiť za teroristický štát. Je to krajina, ktorá nedodržiava vojnové právo. Vojna je krutá, ale v takom štádiu Rusko jednoducho nie je. To už Spojené štáty majú na svojom konte viac krutostí, ale ani ony nespĺňajú kritériá teroristického štátu. Čo ma však úplne posadilo, bolo Kasardovo zdôvodnenie, ako rozlíšiť dezinformácie, keď vo vojne je množstvo informácií, ktoré jednoducho neviete overiť. Jeho odpoveď vám vyrazí poistky: vraj v tom prípade musíme veriť skôr tomu, čo hovorí Ukrajina... A tieto všetky nekompetentné bláboly sa dajú schovať pod „mediálnu expertízu“.

Už dlhší čas pozorujem, že RTVS pod vedením Ľuboša Machaja a najmä riaditeľky spravodajského centra RTVS Anny Sámelovej plní politickú úlohu vyčistiť verejnoprávny priestor od plurality informácií, postojov a názorov. Zdôvodňujú si to zdanlivo „odbornými“ pocitmi pani Sámelovej, že novinár vraj nemusí byť objektívny, čo je v rozpore so všetkými teoretickými školami klasického žurnalizmu. Divák by mal vedieť, že pani Sámelová nie je jediná odborníčka na tieto veci a medzi mediálnymi expertmi je dokonca v menšine.

Nestor novinárskeho výskumu na Slovensku profesor Samuel Brečka v súvislosti s dnešnou reláciou O päť minút 12 podotkol: „Robil som tri výskumy novinárskej profesie, ale na takéto masívne masírovanie hláv novinárov som ešte nenarazil“.

Narážal tým na výkon aktivisticky nabudeného moderátora Mareka Makaru, ktorý dnes prerazil akékoľvek mysliteľné dno profesionality, opustil všetky kritériá novinárskej etiky a stal sa zúrivejším oponentom Roberta Fica ako prítomná politička Veronika Remišová. Prosto prešiel na druhú stranu, kde už dávno nejde o žurnalistiku.

<https://www.rtv.s.sk/televizia/archiv/14036>

Je tento cirkus napĺňaním vízie Anny Sámelovej? Potom s pánombohom.

Médiá kedysi tvorili svedomie slovenskej spoločnosti. Dnes toto svedomie tragicky zlyháva. Ako správne upozornila sociologička Zuzana Kusá, mediálny priestor sa extrémne zúžil a stal sa jednostranným. Nielen politici, ale aj novinári so svojím manipulatívnym a často až agresívnym slovníkom sú zodpovední za stav slovenskej spoločnosti. K tomu, akým desivo neonormalizačným spôsobom informovali o najväčších mierových protestoch v dejinách Slovenska, sa ešte vrátim. Dnes vám chcem oznámiť iba to, že som sa rozhodol podať podnet na Radu pre mediálne služby na preverenie, či odvysielaním relácie Interview:24 na spravodajskom kanáli RTVS 27. februára 2023 nebol porušený zákon. Rovnako vám chcem oznámiť, že nebudem plytvať svoj drahocenný čas a strácať energiu jalovými hádkami s hulvátmi, ktorí nemajú ani dostatok vzdelania, ani dostatok mravnosti a ani dostatok občianskej statočnosti, aby na vecné podložené fakty odpovedali racionálnymi argumentmi, a nie nadávkami, nálepkami a osočovaním. Ich impertinentné poznámky sa ma netýkajú.

Moja jediná odpoveď na takéto a podobné útoky je TU, v mojich odborných podložených postojoch, v ktorých každý nájde seriózne odpovede na dôležité otázky:

Sami sa rozhodnite, či vám stačia totalitné obvinenia človeka z konšpirácií alebo si sami seba vážite viac a dokážete rozlišovať, brať do úvahy kontext a zvažovať racionálne argumenty. Lebo až to odlišuje kriticky uvažujúceho človeka od primitívneho hejtera.

ZDROJ: Facebook Eduard Chmelár / InfoVojna